

EGMOND/DEN HAAG — De discussie over het landelijk gebied van de voormalige gemeente Egmond-Binnen zal op Egmonds grondgebied voortgezet worden. Aan het eind van de vergadering in Den Haag over de bij de Kroon ingediende bezwaarschriften tegen het bestemmingsplan „Landelijk Gebied”, concludeerde Staatsraad M. Verburg van de Afdeling voor de Geschillen van Bestuur van de Raad van State gisteren, dat een onderzoek ter plaatse in dit geval niet kan uitblijven. „De afdeling is onvoldoende ingelicht”. De voorzitter trok deze ongebruikelijke conclusie na het aanhoren van de voor buitenstaanders, zelfs met behulp van de kaart, moeilijk te volgen betogen over de gewenste ontwikkelingen in het buitengebied van de gemeente. Een belangrijk onderdeel van het plan is het hete hangijzer van de sanering van de verblijfsrecreatie.

Het meest uitvoerige relaas kwam van de kant van de gemeente Egmond, die met een vijf man sterke vertegenwoordiging aanwezig was. Woordvoerder H. Aardema bekritiseerde vooral het schrijven waarin het Bureau van de Adviseur ten behoeve van de Raad van State aanraadt de goedkeuring te onthouden aan het gehele plan. De adviseur kwam na bestudering van de plannen en een bezoek aan de Egmonden tot de opvatting, dat een te groot gebied voor recreatiedoeleinden is uitgetrokken.

De uitbreidingen zouden het open cultuurlandschap te veel geweld aandoen en de bollenteelt te zeer benadelen. Mr. Aardema bracht daar tegen in, dat de locaties na zorgvuldige afweging van de verschillende belangen en na overleg met de provincie waren gekozen. Hij bracht daarbij de lange voorbreidingstijd

en de uitgebreide en moeizame discussie die aan het plan ten grondslag heeft gelegen onder de aandacht.

Volgens de spreker kan de Raadsadviseur de werkelijke behoefte aan ruimte voor de verblijfsrecreatie niet beoordelen. Ook bij de gemeente is die niet bekend. Per geval zullen de sociale, financiële en ruimtelijke consequenties van het verplaatsen van de onderkomens en van de verbetering van de inrichting der terreinen bekeken moeten worden. De betrokken recreanten mogen daarbij niet geconfronteerd worden met een aanzienlijke verhoging van de standplaatskosten.

Omdat van overheidswege nauwelijks financiële tegemoetkomingen ten behoeve van de sanering van de verblijfsrecreatie beschikbaar zijn, moeten de exploitanten via extra uitbreidingen schadeloos gesteld worden. In navolging van provinciaal ambtenaar Jager, die namens gedeputeerde staten het bestemmingsplan verdedigde, sprak hij van het „lolly-effect” waarmee de sanering economisch aantrekkelijk ge-

maakt moet worden voor de recreatieondernemers.

Hij verklaarde uitdrukkelijk dat het niet in de bedoeling van de gemeente ligt alle aangegeven mogelijkheden tot uitbreiding ten volle te benutten. Het terrein Schotvanger ten noorden van Egmond aan Den Hoef dat de Raadsadviseur als tegenvoorbeeld van dit streven naar voren haalde, noemde de ambtenaar weinig gelukkig: de extra bebouwing was nodig om 58 saneringsgevallen te kunnen opnemen. Ze was mede een gevolg van het stagneren van de sanering in het zuiden van de gemeente.

Ongelukkig

Reden voor Rapporteur-Staatsraad J. Roelen te vragen waarom er dan niet méér saneringsgevallen waren opgenomen. De rapporteur bleef met meer vragen zitten. Waarom moeten enkele kleine terreintjes waarop zich al ruim dertig jaar huisjes bevinden, ontruimd worden, terwijl pal ernaast — bijvoorbeeld bij het terrein Apeldoorn — nieuwe mogelijkheden worden geschapen. Toen opnieuw van een ongelukkig voorbeeld gesproken werd, vroeg de rijksambtenaar of het dan allemaal ongelukkige voorbeelden zijn.

Moet zo nodig een andere bestemming op een gaaf boerenbedrijf als dat van reclamant J. Zuurbier (pachter van de boerderij Waterrijk ten noord-westen van Egmond-Binnen red.) gedrukt worden, zo luidde de volgende vraag. Moet per se op een veebedrijf verblijfsrecreatie gesitueerd worden? Daarvóór had de heer N. Valkering uit Egmond aan den Hoef — die niet als raadslid

maar als reclamant aanwezig was — betoogd dat goedkeuring van de camping op zijn terrein noodzakelijk was. Van de opbrengst van het boerenbedrijf kunnen hij en zijn twee zoons nauwelijks rondkomen. Ook het onderhoud van het monumentale huis brengt de nodige kosten met zich mee, zo merkte hij op.

Bollenteelt

De gemeente is van mening dat een goede afrastering betreding van de bollenpercelen tot een minimum zal terugbrengen. Wateronttrekking door de groensingels rond de recreatieterreinen en besmettingsgevaar kunnen volgens het gemeentebestuur worden voorkomen, door voldoende afstand te houden en het juiste soort groen te gebruiken. Ook de nadelen voor de luchtcirculatie, en beschaduwning zijn niet aan de orde omdat loofhoutsingels pas laat in het volle blad zitten.

Namens het bollenbedrijf Roozen bestreed mr. F. Zeiler deze opvattingen. Hij werd daarin gesteund door adjunct-secretaris J. Keisers van de Gewestelijke Raad voor Noord-Holland van het Landbouwschap te Haarlem. Deze ergerde zich bovendien aan de opmerking van de provinciale en gemeentelijke ambtenaren, dat het principe van de sanering via het bestemmingsplan „Duin-gebied” in feite al was goedgekeurd. „Als het zo zou liggen, zou deze vergadering overbodig zijn. Dat zou niet zo intelligent van ons zijn”, antwoordde voorzitter Verburg.

„Het schoot me in het verkeerde keelgat”, merkte de heer Keisers op. „’t Is er nu uit”, zo sloot Staatsraad Verburg de discussies af.